

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **T. L.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2021, č. j. OAM-109/LE-VL17-HA15-2021, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal žalobou došlou soudu dne 9. 11. 2021 přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu se podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce namítl, že žalovaný nedostál své povinnosti zjistit dostatečně skutkový stav. Žalovaný podle žalobce nesprávně vyhodnotil jeho žádost jako zjevně nedůvodnou,

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí; nedostatečně vyhodnotila tvrzení žalobce o obavách z odplaty věřitelů. Žalovaný pracuje s nedostatečnými informacemi o zemi původu žalobce. Žalovaným shromážděné zprávy nedokazují, že vnitrostátní orgány jsou ve smyslu čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice ochotny a schopny poskytovat účinnou ochranu proti pronásledování nebo vážné újmě.

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je, že ve Vietnamu měl žalobce špatnou práci, do ČR přijel výhradně za prací, neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti či politickému přesvědčení a nikdy neměl ve Vietnamu ani potíže se státními orgány. Shrnuje tak, že důvodem odchodu z vlasti byly u žalobce pouze a jen ekonomické důvody. Posouzení žalobcova případu je dle žalovaného v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která poskytuje dostatečné odpovědi na všechny žalobní námitky. Žalovaný se dále odkázal na dle jeho názoru zcela dostačující zdůvodnění v napadeném rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím Policie ČR ze dne 5. 9. 2021 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Z uvedeného rozhodnutí vyplynulo mj., že žalobce byl dne 4. 9. 2021 předán na základě mezinárodní dohody mezi SRN a ČR poté, co byl kontrolován dne 14. 8. 2021 na dálnici D8/A 17 německou policií a nepředložil žádný doklad totožnosti a prokazatelně přicestoval z ČR a doklad nepředložil ani po předání do ČR.
5. Dne 7. 9. 2021 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách. Při poskytnutí údajů v souvislosti s žádostí uvedl k důvodům žádosti, že nemá kde bydlet, nemá rodiče ani sourozence a chce zde zůstat. V protokolu ke své žádosti ze dne 13. 9. 2021 dále doplnil, že v ČR byl asi jeden rok, ve vlasti neměl žádné bezpečnostní problémy. Nebyl trestně stíhán. Ve Vietnamu neměl nikoho, do 12 let žil v sirotčinci, měl tam špatnou práci, v ČR hledá lepší práci. Po návratu do Vietnamu by asi měl problém s převaděči, protože by neměl z čeho vrátit dluhy.
6. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu ze dne 22. 4. 2021 a dále přehled údajů o zemi ze dne 9. 4. 2021.
7. Dne 5. 10. 2021 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nenavrhl, k podkladům se nevyjádřil.
8. Následně dne 21. 10. 2021 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce jsou ekonomické důvody. Žádost žalobce posoudil optikou § 16 odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce uváděl pouze ekonomické důvody a zároveň neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu vyplývá zcela jednoznačně, že žalobce se nikdy na státní orgány ve Vietnamu neobrátil, ačkoli nevystaly žádné okolnosti (nebyly ani nikým tvrzeny), že by mu v tomto cokoli bránilo. Zprávy o politické a bezpečnostní situaci ve Vietnamu považuje krajský soud za zcela dostačující a podložené. Krajský soud má za to, že žalovaný se zcela správně a podrobně vypořádal se situací v zemi původu žalobce při zohlednění žalobcem v průběhu řízení uvedených skutečností.
11. Pokud žalobce namítal nedostatečné vypořádání se s obavami žalobce o odplatu věřitelů, nelze mu přisvědčit. Sám žalobce v pohovoru ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, a to pouze okrajově, že *„Po návratu do Vietnamu by asi měl problém s převaděči, protože by neměl z čeho vrátit dluhy“*; více se k údajným obavám ze strany věřitelů nikterak nevyjádřil.
12. I přesto si však krajský soud v této souvislosti dovoluje připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce pronásledování soukromými osobami. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, který formuloval v právní větě, že *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V právní větě rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55 tento uzavřel, že *„Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vybrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“*
13. Krajský soud se plně ztotožňuje s právním posouzením žádosti žalobce ze strany žalovaného, neboť z obsahu správního spisu skutečně nevyplývají žádné relevantní okolnosti, pro které by byl důvod domnívat se, že by žalobce alespoň teoreticky mohl být vystaven pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Zároveň žalobcem uváděné důvody, pro které požádal o udělení mezinárodní ochrany, byly ryze ekonomické. Za této situace žalovaný správně zamítl žádost

žalobce jako zjevně nedůvodnou ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o azylu. Ostatně, nelze pominout, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v návaznosti na zajištění za účelem správního vyhoštění. Za situace, kdy žalobce ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítal nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné.

Závěr a náklady řízení

14. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. dubna 2023

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce